

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobkyně: **RABOT DUTILLEUL ČR, s. r. o.**, se sídlem Vítězné náměstí 2/557, Praha 6, zastoupené Mgr. Eliškou Barthelemy, advokátkou se sídlem Voršilská 10, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 9. 2004, č. j. 332-6003-552-5.8.2004/Fuk, o pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2005, č. j. 12 Cad 33/2004 - 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyni **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Pražská správa sociálního zabezpečení v Praze 8 svým platebním výměrem ze dne 28. 6. 2004, č. 55/1656/04, uložila žalobkyni podle ustanovení § 104c zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, povinnost uhradit dlužné pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti ve výši 135 949 Kč a penále z tohoto dlužného pojistného ve výši 45 784 Kč. Na základě kontroly odvodu pojistného, provádění nemocenského pojištění a plnění úkolů v důchodovém pojištění, provedené u žalobkyně dne 16. 4. 2004, totiž správní

orgán I. stupně mimo jiné zjistil, že žalobkyně nezahrnula v souladu s ustanovením § 5 odst. 1 písm. a), písm. b) a odst. 2 písm. a) zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, do vyměřovacího základu pro odvod pojistného příjmy za rok 2003 ve výši 399 822 Kč zúčtované v souvislosti s výkonem zaměstnání panu D. M. (občan Francouzské republiky).

Toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadla žalobkyně odvoláním, v němž zejména upozornila na znění vybraných ustanovení Všeobecné úmluvy o sociální bezpečnosti mezi Československem a Francií (č. 215/1949 Sb.), doplněné Dodatkovou úmluvou [(č. 68/1970 Sb.), vše dále jen „Úmluva“] s tím, že nesouhlasí s názorem vysloveným v napadeném rozhodnutí. Podle správního orgánu I. stupně totiž s ohledem na Úmluvu nelze na pracovněprávní vztah z pracovní smlouvy, byť se řídí francouzským právem, vztahovat ustanovení § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění zaměstnanců, ve znění účinném do 31. 12. 2003 (dále jen „zákon č. 54/1956 Sb.“), neboť Úmluva je v dané věci k citovanému právnímu předpisu „nadřazená“. Jak ovšem žalobkyně upozorňuje, Úmluva odkazuje na právní předpisy o sociálním zabezpečení státu místa zaměstnání, přičemž právní předpisy účinné v České republice v roce 2003 vyjímaly z nemocenského pojištění osoby splňující podmínky dané ustanovením § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb. Na vyjmutí cizích státních příslušníků z nemocenského pojištění přitom podle žalobkyně nic nezměnila ani novelizace Ústavy ČR provedená ústavním zákonem č. 395/2001 Sb. Uzavřela proto, že žádné z ustanovení Úmluvy nevyklučovalo použití § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb. a její výše uvedený zaměstnanec splňoval všechny podmínky dané citovaným ustanovením.

Žalovaná rozhodnutím ze dne 3. 9. 2004, č. j. 332-6003-552-5.8.2004/Fuk, odvolání zamítla a napadený platební výměr potvrdila. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaná souhlasila se závěry správního orgánu I. stupně, přičemž k vzájemnému vztahu Úmluvy a zákona č. 54/1956 Sb. především konstatovala, že tento vztah je třeba posuzovat se zřetelem k čl. 10 Ústavy ČR, ve znění ústavního zákona č. 395/2001 Sb. Podle uvedeného článku Ústavy ČR totiž vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázána, jsou součástí právního řádu; stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva. Žalovaná uzavřela, že se v případě pana M. jedná o osobu, na kterou se Úmluva vztahovala.

Proti tomuto rozhodnutí žalované brojila žalobkyně žalobou ze dne 14. 9. 2004, ve které (a v doplnění žaloby ze dne 10. 1. 2005) především namítala, že k ratifikaci Úmluvy nedal souhlas Parlament České republiky, takže se nestala součástí právního řádu České republiky. I za předpokladu, že by součástí právního řádu České republiky Úmluva byla, nelze podle žalobkyně odhlédnout od toho, že Úmluva odkazuje na zákonodárství a zákonné předpisy o sociálním zabezpečení státu místa zaměstnání, v daném případě České republiky, přičemž právní předpisy platné v ČR do konce roku 2003 vyjímaly z nemocenského pojištění osoby splňující podmínky stanovené v ustanovení § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb. Úmluva podle žalobkyně sama bez dalšího účast na sociálním zabezpečení nezakládá, ale pouze odkazuje na zákonodárství příslušného smluvního státu. Žalobkyně závěrem upozornila na to, že k provádění rozsáhlých kontrol placení pojistného za zaměstnance (cizí státní příslušníky), kteří mají sjednanu pracovní smlouvu podle cizího práva, dochází až na základě „*Stanoviska Ministerstva práce a sociálních věcí*“

k provádění mezinárodních smluv při posuzování účasti na nemocenském pojištění“ ze dne 11. 2. 2003, přičemž zdůraznila, že rozhodovací činnost jednotlivých pracovišť žalované i různých senátů správních soudů je s ohledem na danou spornou právní otázku značně rozdílná.

Městský soud v Praze svým rozsudkem ze dne 30. 12. 2005, č. j. 12 Cad 33/2004 - 45, napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozsudku městský soud zejména konstatoval, že názor žalované, tedy že francouzští státní občané vykonávající výdělečnou činnost na území ČR podléhají českým právním předpisům o sociálním zabezpečení stejně jako čeští občané, je správný jen potud, že na francouzské státní příslušníky dopadají české právní předpisy. Neznamená to však, že lze bez dalšího dovodit povinnost zaměstnavatele platit za takové zaměstnance pojistné, a to podle městského soudu proto, že právě ustanovení § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb. stanoví výjimky z účasti na pojištění. Úmluva sama osobě neobsahuje hmotně-právní ustanovení o tom, že francouzští občané pracující na území ČR podléhají povinnosti platit v této zemi nemocenské pojištění; povinnost platit pojistné je stanovena právě v zákoně č. 54/1956 Sb. Ke vztahu Úmluvy a zákona č. 54/1956 Sb. pak městský soud toliko konstatoval, že o vzájemném vztahu nadřízenosti a podřízenosti právních předpisů lze hovořit pouze tehdy, pokud takové předpisy upravují shodný okruh právních vztahů. Jak je přitom výše uvedeno, městský soud v daném rozsudku dovodil, že tomu tak v souzené věci není.

Tento rozsudek Městského soudu v Praze napadla žalovaná (stěžovatelka) dne 13. 3. 2006 kasační stížností, v níž předně namítá důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“, „soudní řád správní“), tedy nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. K tomu zejména uvádí, že čl. 1 § 1 Úmluvy vylučuje vyjmutí z pojištění podle ustanovení § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb., neboť nemocenské pojištění cizího státního příslušníka v pracovním vztahu uzavřeném dle cizích právních předpisů může vzniknout i na základě mezinárodní smlouvy. Mezinárodní smlouvy o sociálním zabezpečení zajišťují osobám, na něž se smlouva vztahuje, rovné postavení jako vlastním státním příslušníkům na území druhého smluvního státu, pokud na jeho území pracují. Jestliže tak francouzští státní příslušníci působící na území ČR požívají stejných výhod jako zaměstnanci a čeští státní příslušníci, pak mohou být vyňati z pojištění dle citovaného zákona jen za podmínek jako čeští státní příslušníci. S ohledem na tyto skutečnosti tak nelze na předmětný pracovněprávní vztah aplikovat ustanovení § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb. Pokud by zákonodárce skutečně vyloučil z účasti na nemocenském pojištění všechny cizí státní příslušníky, kteří nemají trvalý pobyt na území ČR a mají uzavřenou pracovní smlouvu dle cizích právních předpisů, pak by došlo k porušení čl. 1 odst. 2 Ústavy ČR, dle kterého „Česká republika dodržuje závazky, které pro ni z mezinárodního práva vyplývají“. Stěžovatelka v této souvislosti dále upozornila nejen na znění čl. 10 Ústavy ČR, ale i na ustanovení § 1 zákona č. 100/1932 Sb., o vnitrostátní účinnosti mezinárodních smluv o sociálním zabezpečení (dále jen „zákon č. 100/1932 Sb.“), podle kterého „ustanovení mezinárodních smluv o sociálním pojištění, vyhlášených ve Sbírce zákonů a nařízení, mají po dobu své mezinárodní účinnosti též účinnost vnitrostátní“. Jak stěžovatelka doplnila, jejímu výše nastíněnému výkladu odpovídá též novelizace zákona č. 54/1956 Sb. provedená zákonem č. 424/2003 Sb. Na podporu své argumentace pak ještě

stěžovatelka dodala, že jejímu výkladu sporné právní otázky přisvědčily v několika svých rozhodnutích (na které blíže odkazuje) např. Krajské soudy v Praze, v Hradci Králové případně Městský soud v Praze.

Stěžovatelka současně namítala, že nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí městského soudu spadá také do toho, že ve výroku tohoto rozsudku není uvedeno, zda se její rozhodnutí zrušuje pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Tato skutečnost má podle stěžovatelky vliv na nedostatek právní jistoty a znemožňuje vycházet z právního názoru soudu, protože takový názor není dostatečně zřejmý. Stěžovatelka také podala návrh na to, aby Nejvyšší správní soud přiznal její kasační stížnosti odkladný účinek. Závěrem pak navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 12. 4. 2007, č. j. 6 Ads 59/2006 - 61, řízení o kasační stížnosti přerušil, a to až do rozhodnutí Ústavního soudu o ústavních stížnostech, které byly ve skutkově obdobných věcech podány proti rozsudkům Nejvyššího správního soudu (mimo jiné se jednalo o rozsudek tohoto soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 3 Ads 18/2005 - 79).

Vzhledem k tomu, že Ústavní soud svým nálezem ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 619/06 (<http://nalus.usoud.cz>), zrušil výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 3 Ads 18/2005 - 79, a opětovně vyslovil stejný právní názor (jak již učinil v několika skutkově obdobných věcech předtím), neshledal Nejvyšší správní soud důvody pro to, aby vyčkával i na další rozhodnutí Ústavního soudu v ostatních věcech vypočtených v usnesení o přerušení řízení. Usnesením ze dne 6. 3. 2009, č. j. 6 Ads 59/2006 - 66, proto rozhodl o pokračování v řízení o kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 téhož zákona vázán. Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., byť sama výslovně odkazuje toliko na § 103 odst. 1 písm. a) téhož zákona.

Kasační stížnost není důvodná.

Úvodem Nejvyšší správní soud k námitce stěžovatelky podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. především konstatuje (jak ostatně vyplývá z již výše uvedeného), že ke sporné právní otázce, tedy zda aplikovat ustanovení § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2003, i na cizí státní příslušníky nemající pobyt na území ČR činné pro zaměstnavatele v pracovněprávním vztahu uzavřeném podle cizích právních předpisů, se ve svých nálezech již opakovaně vyjádřil Ústavní soud. Stalo se tak nejen ve věci sp. zn. III. ÚS 619/06, na kterou v projednávané věci odkazuje usnesení o přerušení řízení, ale shodně již rozhodl i v dalších obdobných věcech [srov. např. nálezy ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. I. ÚS 629/06 a sp. zn. I. ÚS 605/06, ze dne 23. 1. 2008, sp. zn. I. ÚS 520/06, ze dne 14. 2. 2008, sp. zn. III. ÚS 705/06, ze dne 27. 3. 2008, sp.

zn. I. ÚS 2373/07 případně ze dne 4. 9. 2008, sp. zn. I. ÚS 629/06 (vše dostupné na <http://nalus.usoud.cz>).

Z výše nastíněných důvodů je proto především nezbytné přihlídnout k odůvodnění uvedených nálezů Ústavního soudu, které má pro posouzení nyní projednávané věci význam. Ústavní soud se v odůvodnění daného nálezu ve věci sp. zn. III. ÚS 619/06 i s odkazem na svoji předchozí judikaturu (zejména nálezy ve věci sp. zn. I. ÚS 520/06), především věnoval rozpornosti přístupu stěžovatelky, krajských soudů i Nejvyššího správního soudu ke sporné právní otázce. Předně připomněl, že *„ke znakům právního státu neoddělitelně patří hodnota právní jistoty a z ní vyplývající princip ochrany důvěry občanů v právo, které jsou v nejobecnější podobě obsaženy v článku 1 odst. 1 Ústavy; povaha materiálního právního státu přitom obsahuje s ním rovněž spjatou maximu, podle níž, jestliže někdo jedná v (oprávněné) důvěře v určitý zákon (resp. v právo jako takové), nemá ve své důvěře zklamán“*. Podle uvedeného nálezu ochrana jednání učiněného v důvěře v právo pak předpokládá, že právnícká nebo fyzická osoba jedná v důvěře nejen v text relevantního právního předpisu, ale zejména též v důvěře v trvalý výklad takového předpisu orgány veřejné moci, včetně konstantní správní praxe správních úřadů a výkladu práva podávaného správními soudy. Podle Ústavního soudu platí, že *„změna dlouhodobé správní praxe nebo soudní judikatury, za nezměněného stavu právních předpisů, může nastat jen ze závažných a principiálních důvodů směřujících k dosažení určité právem chráněné hodnoty; v žádném případě se však tak nesmí dít svévolně“*. Ústavní soud dále mimo jiné připomněl, že Úmluva nebyla ratifikována se souhlasem Národního shromáždění ČSR, respektive Federálního shromáždění ČSSR. Závěr, že se Úmluva stala od 1. 6. 2002 součástí právního řádu České republiky s ohledem na znění čl. 10 Ústavy ČR pak sice podle citovaného nálezu Nejvyšší správní soud odmítl, přesto postup správního orgánu legalizoval *„způsobem libovolným a zcela nepředvídatelným, když přímou aplikovatelnost pravidel v Úmluvě obsažených dovodil za použití zákona č. 100/1932 Sb., o vnitrostátní účinnosti mezinárodních smluv o sociálním pojištění, a vyslovil, že v relevantní době byla Úmluva k zákonu č. 54/1956 Sb. v poměru právního předpisu speciálního k předpisu obecnému.“* Ústavní soud v odkazovaném nálezu dále především zdůraznil, že *„právě soustavná praxe orgánů státní správy sociálního zabezpečení vytvořila oprávněná očekávání adresátů příslušných právních norem v oblasti nemocenského pojištění a "dotvořila" české právo v jeho materiální podobě tak, že v relevantní době nemohla být použita Všeobecná úmluva o sociální bezpečnosti místo úpravy zákonné. Odmítl-li Nejvyšší správní soud důvod změny praxe orgánů sociálního zabezpečení, spočívající v nesprávném výkladu novely Ústavy, účinné od 1. června 2002, bylo na něm, aby (spolu s krajskými soudy) chránil oprávněná očekávání adresátů v trvalé existenci jejich práv a povinností, a to za právního stavu existujícího v nezměněné podobě až do 31. 12. 2003. Odpadl-li jako nesprávný argument použitím čl. 10 Ústavy v novém znění, nelze na změnu praxe správního orgánu nahlížet jinak, než na libovůli a nikoliv legitimní a principiální změnu výkladu práva. Pokud Nejvyšší správní soud změnu správní praxe takto ex post de facto justifikoval, dopustil se podle Ústavního soudu libovůle mající rozměry protiústavní“*.

Pro projednávanou věc je pak především významné, že na základě výše uvedených úvah Ústavní soud v citovaném nálezu uzavřel, že *„francouzští státní příslušníci, kteří neměli v České republice trvalý pobyt a byli činní na jejím území pro zaměstnavatele v pracovněprávním vztahu uzavřeném podle cizích právních předpisů, nebyli účastníky na pojištění*

podle zákona č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění zaměstnanců, ve znění účinném do 31. 12. 2003 [a to s odkazem na ustanovení § 5 písm. b) citovaného zákona]“. Takto jednoznačně vyslovený právní názor je pak třeba podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu aplikovat i v této věci. Tento závěr přitom nevyplývá jen ze samotného faktu, že Ústavní soud jakožto soudní orgán ochrany ústavnosti takový názor již opakovaně vyslovil (a to i prostřednictvím různých svých senátů), zohlednit je v tomto směru třeba především znění čl. 89 odst. 2 Ústavy ČR, podle něhož jsou vykonatelná rozhodnutí Ústavního soudu závazná pro všechny orgány i osoby. Jak již ostatně Ústavní soud v tomto zcela jednoznačně vyslovil ve svém nálezu ze dne 25. 1. 2005, sp. zn. III. ÚS 252/04 (č. 16/2005 Sb. ÚS), „pokud Nejvyšší správní soud ústavněprávní výklad vyložený v nálezu Ústavního soudu nerefletoval, porušil tím, vycházeje ze smyslu a účelu efektivního a smysluplného koncentrovaného (specializovaného) ústavního soudnictví, majícího nezanedbatelnou funkci při sjednocování judikatury v oblasti ústavně zaručených kautel (samotný Ústavní soud může překonat vlastní právní názor vyslovený v nálezu pouze procedurou realizovanou v důsledku postupu ve smyslu § 23 zák. č. 182/1993 Sb.), maximu plynoucí z čl. 89 odst. 2 Ústavy, dle níž vykonatelná rozhodnutí Ústavního soudu jsou závazná pro všechny orgány a osoby. Nerespektování právního názoru Ústavního soudu vyjádřeného v nálezu ze strany orgánu veřejné moci nadto zakládá porušení principu rovnosti, jakož i dotčení v právní jistotě občanů (sp. zn. II. ÚS 76/95, I. ÚS 70/96, III. ÚS 127/96, III. ÚS 187/98, III. ÚS 206/98, III. ÚS 648/2000 a další).“

Za těchto okolností nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit námitkám stěžovatelky. V souladu se shora citovanou judikaturou Ústavního soudu je přitom třeba považovat za správný ve svém výsledku výklad provedený žalobkyní. V tomto ohledu lze tedy uzavřít, že námitka stěžovatelky podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) není důvodná. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu pouze připomíná, že je tomu tak i přesto, že městský soud dospěl ke svému závěru do určité míry z jiných důvodů než shora citovaná judikatura Ústavního soudu. V tomto ohledu lze nicméně podle Nejvyššího správního soudu odkázat např. na rozsudek téhož soudu ze dne 19. 1. 2006, č. j. 2 Afs 100/2005 - 106 (www.nssoud.cz), v rámci kterého již zdejší soud vyslovil, že „i když je ve výsledku (co do výroku) rozhodnutí krajského soudu věcně správné, lze právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu korigovat dílčí nesprávné závěry krajského soudu bez toho, aby rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno...“. Takový postup Nejvyššího správního soudu je ostatně zcela v souladu s principy rychlosti a hospodárnosti řízení.

K projednávané sporné právní otázce je třeba ještě poznamenat, že rozhodujícímu tříčlennému senátu Nejvyššího správního soudu je známo, že rozšířený senát zdejšího soudu projednává věc, která se týká obdobné problematiky, mimo jiné především účasti cizích státních příslušníků na nemocenském pojištění na základě smlouvy mezi Českou republikou a Švýcarskou konfederací o sociálním zabezpečení (č. 267/1997 Sb.) V této věci, kterou rozšířený senát projednává na základě předkládacího usnesení ze dne 14. 11. 2007, č. j. 6 Ads 88/2006 - 78 (www.nssoud.cz), není doposud rozhodnuto. V tomto ohledu nicméně považuje rozhodující senát za podstatné, že po předložení této věci rozšířenému senátu se již opakovaně Ústavní soud ve svých výše citovaných nálezech k předmětné sporné právní otázce jednoznačně vyslovil. Z toho důvodu nepovažoval rozhodující tříčlenný senát za nezbytné po rozhodnutí o pokračování řízení znovu řízení přerušovat (a čekat na rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 6 Ads 88/2006) a rozhodl ve věci

samé. V této souvislosti je přitom vhodné upozornit zejména na usnesení rozšířeného senátu ze dne 11. 1. 2006, č. j. 2 Afs 66/2004 - 53 (www.nssoud.cz), ze kterého se mimo jiné podává, že „Pokud by zdejší soud připustil aktivaci rozšířeného senátu v případě existence ustálené judikatury Ústavního soudu odporující judikatuře Nejvyššího správního soudu, mohlo by to ve svých důsledcích znamenat dva výsledky. Buď by se rozšířený senát cítil být vázán právními závěry Ústavního soudu, respektujíc jeho ústavní vymezení; anebo by setrval na právních závěrech Nejvyššího správního soudu. První řešení by znamenalo, že funkce rozšířeného senátu by byla ponížena z pozice významného sjednocovatele judikatury na pouhého formálního hlasatele názorů Ústavního soudu, což by s sebou nutně přinášelo i faktickou svázanost jeho členů při formování výsledných právních závěrů. Druhé řešení by oproti tomu sice neznamenal snížení funkce rozšířeného senátu, nicméně představovalo by zásadní ohrožení funkčnosti soudního systému. (...) Jestliže tedy první z nabízených možností činí rozhodování rozšířeného senátu veskrze zbytečným a jen formálním, představuje druhá možnost systémové riziko. Nejvyšší správní soud nicméně ve svých úvahách vycházel ze skutečnosti, že celý unitaristický právní řád je založen na principu vnitřního souladu a hierarchického uspořádání. Tato základní maxima musí být nazírána jako dominující hledisko při výkladu jeho jednotlivých součástí. Je proto chybný takový náhled na právní řád, který jeho jednotlivé vrstvy vnímá relativně izolovaně, a to z hlediska materiálního i formálního. V tomto kontextu se jeví velmi významným čl. 95 Ústavy, který lze – mimo jiné – vnímat též jako potvrzení zmíněné hierarchie právního řádu a jako prostředek komunikace mezi Ústavním soudem na straně jedné a mezi soudy obecnými na straně druhé. Především z něj lze dovodit, že obecné soudy (mezi něž v tomto smyslu a se značným zjednodušením patří i Nejvyšší správní soud) jsou při svém rozhodování vázány nejen zákonem, nýbrž také ústavním pořádkem (arg. a minori ad maius). Právě v tomto kontextu vystupuje do popředí funkce Ústavního soudu, kterou je podle čl. 83 Ústavy ČR ochrana ústavnosti. Ústavní soud je tedy hlavní interpretátor ústavního pořádku a právě v tomto smyslu musí být jeho rozhodnutí závazná.“ Lze tedy uzavřít, že ve světle citovaného usnesení rozšířeného senátu nepovažoval rozhodující tříčlenný senát za nezbytné opětovně přerušit řízení a vyčkat na rozhodnutí rozšířeného senátu ve výše uvedené věci.

Nejvyšší správní soud současně nemohl přisvědčit ani námitce stěžovatelky týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, kterou stěžovatelka spatřovala v podobě výroku daného rozsudku. K tomu je třeba především uvést, že soudní řád správní považuje za důvod pro podání kasační stížnosti mimo jiné právě nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Jak je přitom ovšem z uvedeného ustanovení zřejmé, jedná se o nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu jako takového, přičemž výrok rozhodnutí je třeba vnímat jen jako jednu ze součástí rozsudku, přičemž na rozhodnutí soudu je vždy třeba nahlížet jako na celek (srov. § 54 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud je proto toho názoru, že s přihlédnutím k textu odůvodnění napadeného rozhodnutí je námitka stěžovatelky zcela nedůvodná. Smyslem výroku soudního rozhodnutí v žádném případě není bližší vysvětlování důvodů, na základě kterých bylo určitým způsobem rozhodnuto, tato funkce jednoznačně přísluší až samotnému odůvodnění rozhodnutí. V této souvislosti lze ostatně odkázat na předchozí judikaturu Nejvyššího správního soudu. Jak totiž zdejší soud vyslovil např. již ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75 (č. 133/2004 Sb. NSS), „za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí

vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán“. V projednávané věci přitom nemůže být sporu o tom, že z výroku napadeného rozhodnutí je zcela jednoznačně zřejmé, jak městský soud rozhodl.

Stěžovatelka tedy se svými námitkami neuspěla. Jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Návrh stěžovatelky, aby Nejvyšší správní soud přiznal její kasační stížnosti odkladný účinek se stal – s ohledem na zamítnutí této kasační stížnosti – bezpředmětným.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario* za použití § 120 téhož zákona). Žalobkyni, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť ze soudního spisu nevyplynulo, že by mu jakékoliv náklady řízení o kasační stížnosti vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2009

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu